

Jeesuksen Kristuksen ilmestys – numero kaksi

Liittonimet

Jeff Pippenger

2023-08-10

Olen sisällyttänyt aiempiin kirjoituksiin monia asioita pyrkiessäni tuomaan alussa esiin joitakin perustavia lähtökohtia. Nyt pyrin keskittymään tarkemmin käsiteltävänä olevaan aiheeseen. Kiitos kärsivällisyydestänne.

Alusta alkaen Jumala on pyrkinyt lisäämään ymmärrystämme siitä, kuka ja mikä Hän on. Tässä työssä Hän on käyttänyt useita keinoja auttaakseen ihmisiä ymmärtämään sen, mitä Hänestä on ilmoitettu, ja yksi näistä keinoista on Hänen ”nimien” käyttönsä: sekä ne monet nimet, jotka Jumalalle annetaan Kirjoituksissa, että myös nimet, jotka annetaan Hänen valitsemilleen edustajilleen. Hän valitsee sekä pahan että hyvän edustajia.

Hän on myös käyttänyt valitun liittokansansa taloudenhoidollisia vaiheenvaihdoksia suurentaakseen oman luonteensa ymmärtämistä asteittain historian kuluessa. Sen tähden liiton taloudenhoidollisten muutosten historiat puhuvat myös monin tavoin Hänen luonteensa ja olemuksensa totuuden suurentumisesta.

Jos lähestymme Ilmestyskirjan ensimmäistä lukua johdantona ja avaimena seuraaviin lukuihin, havaitsemme aloitusluvussa tiettyjä totuuksia, jotka vaikuttavat kirjan muuhun sisältöön. Yksi näistä totuuksista liittyy siihen, kuka Jeesus Kristus on, eikä ainoastaan siihen, että Hän on Alfa ja Omega. Jos jokin totuus esitetään Ilmestyskirjan ensimmäisessä luvussa, se on aivan varmasti koetteleva nykyinen totuus viimeiselle sukupolvelle, tämän viimeisen sukupolven ollessa se ”valittu sukupolvi”, jonka Pietari on tunnistanut.

Yksi Kristuksen luonteen ominaisuuksista, jota olemme tarkastelleet, on se, että Kristus tunnistaa alun lopusta. Aika, jolloin Kristus vahvisti liiton monien kanssa yhdeksi viikoksi, edustaa liittotaloudellista muutosta kirjaimellisesta Israelista hengelliseen Israeliin. Raamatussa osoitetut talouskausien muutokset, jotka kaikki puhuvat tiedon lisääntymisestä Kristuksen luonteesta ja olemuksesta, olivat Abram, Iisak, Jaakob, Joosef, Mooses, Kristus, William Miller ja sataneljäkymmentäneljä tuhatta. On olemassa toinen talouskausien muutosten linja, joka asettuu tuon linjan päälle ja osoittaa Jumalan seurakunnan seitsemän talouskautta, joita Ilmestyskirjan toisen ja kolmannen luvun seitsemän seurakuntaa edustavat, mutta emme vielä käsittele niitä. Adamissa ja Eevassa tapahtui talouskauden muutos, jota ennen heidän lankeemustaan vällinnut tila ja heidän lankeemuksensa jälkeinen tila edustavat, ja tietenkin myös muutos talouskaudesta ennen vedenpaisumusta talouskauteen sen jälkeen Nooan aikana. Kaikki nämä linjat myötävaikuttavat siihen valoon, jota käsittelemme, mutta keskitymme nyt valittuun kansaan.

जब मसीह ने वाचा के सप्ताह के आरम्भ में अपनी सेवा-कार्य की शुरुआत की, तब उन्होंने बपतिस्मा लिया।

Ja kun Jeesus oli kastettu, hän nousi kohta vedestä; ja katso, taivaat aukenivat hänelle, ja hän näki Jumalan Hengen laskeutuvan niin kuin kyyhkysen ja tulevan hänen päälleen. Ja katso, taivaista kuului ääni, joka sanoi: Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt. Matteus 3:16, 17.

Jumalan aivan ensimmäiset sanat, kun Jeesus nousi vedestä ja näin aloitti liittoviikon, olivat Isän ilmoitus siitä, että Jeesus oli Jumalan Poika. Jos ymmärrämme ”ensimmäisen maininnan säännön”, tuo tosiasia on väkevä. Ellemme ymmärrä, ei niinkään.

Alussa Jumala loi taivaan ja maan. Ja maa oli autio ja tyhjä, ja pimeys oli syvyyden pinnan päällä. Ja Jumalan Henki liikkui vetten pinnan päällä. 1. Mooseksen kirja 1:1, 2.

Kuten 1. Mooseksen kirjassa, voitelutoimituksessa on tunnistettavissa kolme jumaluuden persoonaa.

Totuus siitä, että Jeesus oli Jumalan Poika, Daavidin Poika ja Ihmisen Poika, kuohutti säännöllisesti kirjanoppineita ja fariseuksia seuraavien kolmen ja puolen vuoden ajan. Jeesus muuttui profeetallisesti Jeesuksesta Jeesukseksi Kristukseksi kasteessaan. Kun Jeesus kastettiin, Hänestä tuli ”Kristus”, joka merkitsee ”voideltua” ja on hepreaksi sana ”Messias”. Ja luonnollisesti heprealaiset odottivat Messiasta, ja he tiesivät, että hän olisi Daavidin Poika. Kun Hänet ”voideltiin” aloittamaan maan historian pyhimät kolme ja puoli vuotta, Hän näki Pyhän Hengen laskeutuvan ja kuuli Isänsä puhuvan.

Se oli hyvin syvälinen voiteluseremonia, jossa Hänestä ja Hänen työstään julistettu sanoma oli tämä: ”Hän oli Jumalan Poika.” Juutalaisia vielä enemmän hämmästytti se, ettei Hän ainoastaan ollut Jumalan Poika, vaan että Hän Jumalan Poikana väitti olevansa itse asiassa Jumala. Juutalaiset eivät voineet sietää sitä, minkä he ymmärsivät olevan niin jumalanpilkallinen väite! Juutalaisten dilemma on Abrahamin dilemma — sillä Abraham oli juutalaisten isä, liiton isä ja myös sen uskon vertauskuva, jota vaaditaan liiton ehtojen noudattamiseksi.

Abrahamin esimerkki siitä uskosta, joka on välttämätön liittosuhteeseen pääsemiseksi Jumalan kanssa, edellyttää, että sinun uskosi koetellaan. Abrahamin koetus, jonka oli määrä osoittaa, oliko hänen uskonsa todellista vai oliko se pelkkää olettamusta, perustui sen ilmaisemiseen, seurasiko hän Jumalan sanaa — vaikka se näyttäisi olevan ristiriidassa Jumalan aikaisemman sanan kanssa. Abraham tiesi, että ihmisuhri oli murha ja että se edusti niiden epäjumalanpalvelijakansojen epäjumalallisia käytäntöjä, joiden keskuudessa hän tuolloin eli. Kirjanoppineet ja fariseukset tiesivät liittohistoriansa alusta asti, että Jumala oli yksi ainoa Jumala, ja he tiesivät myös, että Jeesus väitti olevansa toinen Jumala. Heidä koeteltiin heidän viimeisellä koetuksellaan.

Kuule, Israel: Herra, meidän Jumalamme, Herra on yksi. 5. Mooseksen kirja 6:4.

Siinä historiallisessa tapahtumakulussa, jossa Mooses kirjoitti edellisen jakeen, Jumala oli jo ilmoittanut Moosekselle, että siitä lähtien Hänet oli tunnettava nimellä Jehova. Hän ei enää ollut ainoastaan Herra, Kaikkivaltias Jumala, vaan siitä lähtien Hänet oli tunnettava Jehovana. Juuri siinä samassa historiassa, jossa Hän edelleen suurentaa ymmärrystä luonteestaan sellaisena kuin se ilmenee Hänen nimissään, Hän myös vakavasti ilmoittaa muinaiselle Israelille, että Jumala on yksi

Jumala. Mitä Kristuksen ajan juutalaisten oli määrä ajatella?

Myöhemmin Hänen palvelutyössään, sen saavuttaessa huippukohtansa riemullisessa saapumisessa Jerusalemiin, juutalaiset ovat jälleen hämmästyksestä suunniltaan siitä, että Jeesus sallii lasten laulaa Hänen ylistystään.

Ja kansanjoukot, jotka kulkivat hänen edellään ja jotka seurasivat häntä, huusivat sanoen: Hoosianna Daavidin Pojalle! Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimeen; Hoosianna korkeuksissa. Matteus 21:9.

Laulun säe, joka ajoi fariseukset raivon valtaan, oli se osa, jossa Jeesus tunnistettiin Daavidin Pojaksi ja jossa samalla osoitettiin, että Daavidin Poika oli Herran nimi. Hänen palvelutyönsä alussa, riemullisessa sisääntulossa ja tietenkin ristillä, kiista sisältää myös kuohunnan Jeesuksen nimen ympärillä.

Silloin juutalaisten ylipapit sanoivat Pilatukselle: ”Älä kirjoita: ’Juutalaisten kuningas’, vaan että hän sanoi: ’Minä olen juutalaisten kuningas.’” Joh. 19:21.

Tietenkin olisi ollut asiallisesti katsoen olennaisesti oikein, jos Pilatus olisi muuttanut kirjoituksen kuulumaan: ”Minä olen, juutalaisten kuningas”, sillä ”Minä olen” oli se nimi, jota Jeesus toistuvasti käytti itsestään. Tietenkin tällaisen virheellisen logiikan soveltaminen Jumalan sanan muuttamiseksi, varsinkin kun kyse on ristinkertomuksesta, on jotakin sellaista, mitä ihmiset eivät koskaan tekisi, vai mitä? Jeesus oli ”juutalaisten kuningas”, mutta Hän oli myös ”Minä olen”, joten lausuma ”Minä olen, juutalaisten kuningas” on eräässä mielessä täsmällinen, mutta tästä ei ole kysymys.

Alusta lähtien, keskivaiheen kautta aina kolmen ja puolen vuoden loppuun saakka Hänen nimensä oli kuohunnan aihe. Liittotapahtumien nimien jatkumosta on ymmärrettävä monia asioita, mutta tässä tahdon osoittaa, että muinaisen Israelin lopussa juutalaisessa seurakunnassa tapahtui ravistelu, joka liittyi Kristuksen nimeen. Daavidin Poikana Hänellä olivat ne tunnusmerkit, joiden nojalla Hän saattoi olla Messias; Jumalan Poikana (siinä merkityksessä, että Hän myös oli Jumala) ja Ihmisen Poikana Jeesus asetti valitun kansan eteen valtavan koetuksen. Kuinka tämä mies saattoi väittää olevansa Jumala ja samalla Jumalan Poika, kun Mooses heidän liittohistoriansa alussa oli niin täsmällisesti opettanut, että Jumala on yksi Jumala?

Kuitenkin tämä oli Kristuksen tarkoitus vaeltaessaan ihmisten keskellä. Jumala oli Hänessä sovittaen ihmisiä itsensä kanssa, ja Hän teki sen sallimalla ihmisten nähdä Jeesuksen, joka selvästi ja suoraan opetti, että jos olette nähneet Hänet, olette nähneet Isän. Tämä historia merkitsee kirjaimellisen Israelin päättymistä Jumalan valittuna kansana, ja sen alussa oli kiista siitä, kuka ja millainen Jumala on.

Ja farao sanoi: Kuka on Herra, että minä kuuntelin hänen ääntänsä ja päästäisin Israelin menemään? Minä en tunne Herraa enkä päästä Israelia menemään. 2. Moos. 5:2.

Farao ilmaisee paitsi ateistisen uhman symbolia Jumalan tuntemista vastaan, myös egyptiläistä käsitystä Abrahamin Jumalasta. Ja toistuvasti Herra on sanonut, että Hänen ihmeellisten tekojensa

Egyptissä tuli saattaa ihmiskunta tuntemaan, kuka Hän on. Jumalan valittuna kansana olevan kirjaimellisen Israelin alkuhistorian tapahtumat ovat esikuvallisia lopun ajan suhteen.

Molemmissa kertomuksissa ilmenee puutteellinen ymmärrys siitä, kuka ja mikä Jumala on, ja tämä liittyy Hänen erilaisiin nimiinsä; mutta tarkastelumme kannalta vielä tärkeämpää on se, että Kristuksen historia Israelin valittuna kansana olemisen päättyessä osoittaa, että ensisijainen syy siihen, miksi juutalaiset kompastuivat vastaanottamaan Messiaansa, oli se, että he tiesivät Jumalan Sanan liittohistoriansa alussa ilmoittaneen, että Hän oli yksi Jumala. Mikä pulma!

Sen jälkeen he eivät enää rohjenneet tehdä hänelle ainoatakaan kysymystä. Ja hän sanoi heille: Kuinka he sanovat Kristuksen olevan Daavidin poika? Sanoohan Daavid itse Psalmien kirjassa: Herra sanoi minun Herralleni: Istu minun oikealle puolelleni, kunnes minä panen sinun vihollisesi sinun jalkojesi astinlaudaksi. Daavid siis kutsuu häntä Herraksi; kuinka hän sitten on hänen poikansa? Luuk. 20:40–44.

Tämä on juutalaisten viimeinen kysymys- ja vastausjakso, sillä tämän vuorovaikutuksen jälkeen ”he eivät enää rohjenneet kysyä Häneltä mitään”. Hän oli juuri vastannut palvelutehtävänsä viimeiseen kysymykseen kadonneen huoneen osalta (ja profeetallisessa kertomuksessa on aina kadonnut huone), ja sitten Hän ottaa esiin nimensä aiheena ”Daavidin Poika” ja siis Messias. Koko kolmen ja puolen vuoden ajan kiista koskee Hänen eri nimiään, jotka edustavat Hänen luonnettaan ja olemustaan. Hänen nimeensä viitataan alussa, Hänen kasteessaan, ja sitten Hänen viimeisessä vuorovaikutuksessaan kadonneen huoneen kanssa riemullisen sisääntulon yhteydessä ja ristillä sekä muissa evankeliumien kohdissa.

Fariseukset olivat kokoontuneet lähelle Jeesusta Hänen vastatessaan kirjanoppineen kysymykseen. Kääntyen nyt heidän puoleensa Hän esitti heille kysymyksen: ”Mitä te ajattelette Kristuksesta? Kenen poika Hän on?” Tämän kysymyksen tarkoituksena oli koetella heidän uskoaan Messiaaseen — osoittaa, pitivätkö he Häntä ainoastaan ihmisenä vai Jumalan Poikana. Äänten kuoro vastasi: ”Daavidin poika.” Tämä oli se nimitys, jonka profetia oli antanut Messiaalle. Kun Jeesus voimallisilla ihmeillään ilmaisi jumalallisuutensa, kun Hän paransi sairaita ja herätti kuolleita, kansa oli kysellyt keskuudessaan: ”Eikö tämä ole Daavidin poika?” Syrofoinikialainen nainen, sokea Bartimaios ja monet muut olivat huutaneet Häneltä apua: ”Armahda minua, Herra, sinä Daavidin poika.” Matt. 15:22. Ratsastaessaan Jerusalemiin Hänet oli tervehditty iloisella huudolla: ”Hoosianna Daavidin Pojalle! Siunattu olkoon Hän, joka tulee Herran nimeen.” Matt. 21:9. Ja pienet lapset temppelissä olivat sinä päivänä yhtyneet tähän riemulliseen ylistykseen. Mutta monet niistä, jotka nimittivät Jeesusta Daavidin pojaksi, eivät tunnistaneet Hänen jumalallisuuttaan. He eivät ymmärtäneet, että Daavidin Poika oli myös Jumalan Poika.

Vastaukseksi väitteeseen, että Kristus oli Daavidin Poika, Jeesus sanoi: ”Kuinka sitten Daavid Hengessä [Jumalalta tulevan innoituksen Hengen vaikutuksesta] kutsuu Häntä Herraksi sanoen: Herra sanoi minun Herralleni: Istu minun oikealle puolelleni, kunnes minä panen sinun vihollisesi sinun jalkojesi astinlaudaksi? Jos siis Daavid kutsuu Häntä Herraksi, kuinka Hän on hänen poikansa? Eikä kukaan voinut vastata Hänelle sanaakaan, eikä kukaan siitä päivästä lähtien rojhennut enää kysyä Häneltä mitään.” Alfa ja omega, 609.

Hänen voitelunsa Messiaana ja Hänen viimeinen vuorovaikutuksensa niiden kanssa, joita Hän tuli pelastamaan, koski Hänen jumaluuttaan, Hänen nimiensä symboliikkaa ja tietenkin ensimaininnan sääntöä. Jeesus päättää suoranaisen työnsä juutalaisten parissa käyttämällä kirjaimellisen Daavidin historiaa opettaakseen hengellisestä Daavidista. Miksi Daavid kommentoisi sitä, kun Herra sanoo Herralle, että tämän tulee istua valtaistuimella Hänen kanssaan? Siksi, että kuningas Daavid alussa edustaa hengellistä Kuningas Daavidia lopussa. Ainoa tapa ymmärtää oikein Jeesuksen viimeinen lausuma kadonneelle huoneelle oli kyetä soveltamaan ensimaininnan sääntöä, mitä ei voi tehdä, ellei tunne tätä sääntöä.

Hänen viimeinen lausumansa kadonneelle huoneelle edellytti ymmärrystä ensimmäisen maininnan säännöstä, jotta se voitaisiin ymmärtää. Jeesus käytti Daavidia ja Daavidin poikaa esittääkseen totuuden kadonneelle huoneelle viimeisessä lausumassaan. Olivathan he kuitenkin olleet Daavidin huone. Sen tähden Jeesus otti isän (Daavidin) ja käänsi sen (Daavidin Poikaan), ja Hän otti myös pojan (Daavidin) ja käänsi hänet hänen isäänsä (Daavidiin). Hän käänsi isän lapsen puoleen, niin kuin Elian sanoman on profetoitu tekevän ”viimeisinä päivinä”. Se oli Hänen viimeinen sanomansa muinaiselle kirjaimelliselle Israelille, ja se oli Elian sanoma, sillä se perustui ensimmäisen maininnan sääntöön. Ensimmäisen maininnan sääntö vahvistaa siis myös Jeesuksen sanoman Elian sanomaksi itse sääntöön perustuen. Ensimmäisen maininnan sääntö vaatii, että jos Johannes Kastajan Elian sanoma oli viimeisen varoitussanoman ensimmäinen osa Israelin kadonneelle huoneelle, silloin heille annettavan lopullisen sanoman tuli myös olla Elian sanoma. Ja niin oli...

Kaiken tämän sanottuani johdan nyt siitä kaiken kattavan ajatuksen, joka perustuu ensimaininnan sääntöön — A ja O. Muinaisen Israelin alussa käytiin kiistaa siitä, kuka ja mikä Jumala on, ja se oli esikuva samasta kiistasta muinaisen Israelin lopussa. Muinaisen Israelin lopussa Kristuksen työhön kuului opettaa Israelin kadonneelle huoneelle, kuka ja mikä Jumala on. Lopun historiassa esiintyi vastustus Kristusta kohtaan, ja se perustui alkuperäiseen totuuteen, joka oli vahvistettu alussa. Nykyaikaisella hengellisellä Israelilla tulee omassa historiassaan olemaan samat profeetalliset tunnuspiirteet.

Adventismin alkuvaiheessa historioitsijat kertovat meille, että milleriläiset koostuivat pääasiassa kahdesta kristillisestä kirkkokunnasta: metodisteista ja Christian Connection -liikkeestä. Metodismin keskeiset uskomukset perustuivat oikean kristillisen elämäntavan elämiseen. Heillä oli ”menetelmä”. Christian Connection -liikkeen keskeinen uskomus voitaisiin tiivistää vastustukseksi kolminaisuuden katolista oppia vastaan.

Tutkimukseni mukaan käytännöllisesti katsoen koko milleriittien johto piti kiinni tuosta Christian Connectionin opista. On monia Seitsemännen päivän adventistisen uskonpuhdistusliikkeen (SDARM) haaroja, jotka yhä pitävät kiinni alkuperäisestä milleriittien käsityksestä ”antitrinitarismista” ja edistävät sitä. Pulmana (ja nykyisenä kiistan aiheena) niille, jotka säilyttävät pioneerien käsityksen, on ollut ja tulee aina olemaan se, kuinka vastata niihin moniin ja moninaiisiin kohtiin, joissa sisar White suoranaisesti vastustaa sitä opillista kantaa, josta he pitävät kiinni ja jota he edistävät?

Minua on neuvottu sanomaan: niiden käsityksiin, jotka etsivät pitkälle vietyjä tieteellisiä ajatuksia, ei ole luottamista. Esitetään esimerkiksi seuraavanlaisia kuvauksia: ”Isä on kuin näkymätön valo; Poika on kuin ruumiillistunut valo; Henki on kaikkialle levinnyt valo.” ”Isä on kuin kaste, näkymätön höyry; Poika on kuin kaste, joka on kokoontunut kauniiseen muotoon; Henki on kuin kaste, joka on langennut elämän sijalle.” Eräs toinen esitys kuuluu: ”Isä on kuin näkymätön höyry; Poika on kuin lyijynharmaa pilvi; Henki on alas langennut sade, joka vaikuttaa virkistävällä voimalla.”

”Kaikki nämä spiritualistiset kuvaukset ovat pelkkää tyhjyyttä. Ne ovat vajavaisia, epätosia. Ne heikentävät ja vähentävät sitä Majesteettia, johon mitään maallista kuvaa ei voida verrata. Jumalaa ei voida verrata niihin asioihin, jotka Hänen kätensä ovat tehneet. Ne ovat pelkkiä maallisia asioita, jotka kärsivät Jumalan kirouksen alaisina ihmisen syntien tähden. Isää ei voida kuvata maan päällä olevien asioiden avulla. Isässä asuu koko jumaluuden täyteys ruumiillisesti, ja Hän on kuolevaisen katseelta näkymätön.”

Poika on koko jumaluuden täyteen ilmentymä. Jumalan Sana julistaa Hänet ”hänen olemuksensa tarkaksi kuvaksi”. ”Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.” Tässä tulee näkyviin Isän persoonallisuus.

”Puolustaja, jonka Kristus lupasi lähettää taivaaseen astumisensa jälkeen, on Henki koko jumaluuden täydessä saattaen jumalallisen armon voiman ilmeiseksi kaikille, jotka ottavat Kristuksen vastaan ja uskovat Häneen henkilökohtaisena Vapahtajanaan. Taivaallisessa kolmiyhteydessä on kolme elävää persoonaa; näiden kolmen suuren voiman — Isän, Pojan ja Pyhän Hengen — nimeen kastetaan ne, jotka ottavat Kristuksen vastaan elävän uskon kautta, ja nämä voimat toimivat yhdessä taivaan kuuliaisten alaisten kanssa heidän pyrkimyksissään elää uutta elämää Kristuksessa.” Special Testimonies, Series B, number 7, 62, 63.

Katkelma yksilöi ”niiden käsitykset”, jotka määrittelivät Isän, Pojan ja Hengen ”maan asioiden” avulla. Sitten hän sanoo: ”Isää ei voida kuvata maan asioiden avulla.” Huomatkaa kaksi seikkaa, jotka hän esittää, vaikka toinen niistä saattaakin kuulostaa ristiriidalta. Hän osoittaa väärän kuvauksen Jumaluudesta, joka ikään kuin esittää kolme jumalaa. Se on väärä kuvaus Jumaluudesta, mutta hän ei kommentoi lainkaan sitä, että Jumaluuden väärä määritelmä on virheellinen myös siksi, että siinä on väärä määrä jumalia Jumaluudessa.

Huomaa myös, että hän sanoo, ettei maanpäällisiä asioita voida käyttää Isän kuvaamiseen. Juuri tuossa väitteessään hän itse käyttää maanpäällisiä asioita. Ihmisillähän on lapsia ja äitejä ja isiä ja tätejä ja serkkuja. Ja Jeesus kertoo meille, ettei taivaassa, uudeksi tehdyssä maassa, enää avioiduta, sillä me olemme enkelien kaltaiset. Ei ole poika- ja tyttöenkeleitä. Jumala on käyttänyt niitä nimityksiä, joita ihmiset käyttävät määritellessään suhteitaan toisiinsa, opettaakseen meille jotakin Hänen olemuksestaan ja luonteestaan, mutta jopa ne ”maanpäälliset asiat”, joita innoitus on käyttänyt opettaakseen ihmisille Jumalan luonnetta ja olemusta, ovat epätäydellisiä.

Meille on ilmoitettu, että ”taivaallisessa kolmiyhteydessä on kolme elävää persoonaa” ... ”Isä, Poika ja Pyhä Henki”. On kauhistus liittää maallisia spiritualistisia käsityksiä näihin kolmeen persoonaan, mutta ei ole kauhistus liittää ”näiden kolmen suuren voiman nimi” Jumaluuden

raamatulliseen määritelmään.

Profeetta sanoo, että Jumaluuden muodostavien kolmen suuren vallan ”nimi” on Isä, Poika ja Pyhä Henki. Kuten jokaisen raamatullisen totuuden kohdalla, kun se kootaan yhteen rivi rivin päälle, täydellisen todistuksen on koostuttava jokaisesta ilmoitetusta tienviitasta. Profeettojen todistukset on yhdistettävä. Daniel antaa Kristukselle nimen Palmoni (muiden nimien ohella, mutta tämä on vain esimerkki). Johannes kutsuu Häntä Alfaksi ja Omegaksi, ja Mooses kutsuu Häntä Jehovaksi. Ellen Whiten mukaan Hänen nimensä on Isä, Poika ja Pyhä Henki.

”Saatana on... lakkaamatta tunkeva esiin väärennöstä johtaakseen pois totuudesta. Saatanan aivan viimeinen petos on tekevä tyhjäksi Jumalan Hengen todistuksen. ’Missä näkyä ei ole, siinä kansa hukkuu’ (Sananlaskut 29:18). Saatana on toimiva ovelasti, eri tavoin ja erilaisten välikappaleiden kautta, horjuttaakseen Jumalan jäännöskansan luottamuksen oikeaan todistukseen.

“Todistuksia vastaan syttyy saatallinen viha. Saatanan toiminnan tarkoituksena on horjuttaa seurakuntien uskoa niihin tästä syystä: Saatanalla ei voi olla yhtä avointa tietä tuoda petoksensa esiin ja sitoa sieluja harhaluuloihinsa, jos Jumalan Hengen varoituksia, nuhteita ja neuvoja noudatetaan.” Selected Messages, kirja 1, 48.

Lyhyt sivuhuomio tästä kohdasta. Johannes on karkotettu Patmokselle Jumalan sanan ja Jeesuksen todistuksen tähden. Kolmannen enkelin sanomalla on kaksi kohderyhmää: ne, jotka ovat adventismin ulkopuolella, ja ne, jotka ovat adventismin sisäpuolella. Johannes edustaa adventistia, jota maailma ei ainoastaan vainoa hänen kuuliaisuutensa vuoksi Raamatulle, vaan jota vainotaan myös hänen kuuliaisuutensa vuoksi Profetian Hengen kirjoituksille. Profetian Henkeä vastaan kohdistuva vaino tulee sisältäpäin, ei ulkopuolelta.

Muinaisen Israelin alkuvaiheessa, neljänsadan Egyptissä vietetyn vuoden jälkeen, niiden, joiden tuli olla valittu liittokansa, ei enää pitänyt sapattia. He eivät tunteneet Kristuksen luonnetta eivätkä olemusta. Heillä oli väärinkäsityksiä Jumalasta, joita he omaksuivat vankeudessa ollessaan. Kymmenen vitsausta; pelastus Punaisenmeren kautta; taivaallinen manna; pyhäkkö ja kaikki sen kalusteet; pyhät toimitukset; esipiha, pyhä paikka ja kaikkeinpyhin; Jumalan laki; Kallio, joka seurasi heitä; vesi, joka tuli siitä Kalliosta, joka seurasi heitä, ja jopa vaskikäärme seipäässä — kaikki nämä oli tarkoitettu lisäämään Jumalan tuntemusta Hänen valitussa kansassaan. Se oli asteittain etenevää opetusta. Tämä asteittain etenevä opetus jatkui, kunnes kirjanoppineet “eivät enää rohjenneet kysyä häneltä mitään”, ja silloin Hän osoitti aivan viimeisen aiheen, josta heillä olisi avoimessa keskustelussa Hänen kanssaan puhumista, ja se koski Daavidin nimeä sekä sitä, kuka ja mikä Kristus on.

Nykyaikaisen hengellisen Israelin alussa, 1260 vuoden hengellisessä Babylonissa olon jälkeen, ne, joiden tuli olla valittu liittokansa, eivät enää pitäneet sapattia. He eivät tunteneet Kristuksen luonnetta eivätkä olemusta. He pitivät kiinni Jumalaa koskevista väärinkäsityksistä, joita he olivat omaksuneet vankeudessa ollessaan. Adventismin historia kaikkine tienviittoineen, luopumuksineen, kompromisseineen ja sisäisine kamppailuineen saavutti 1880-luvulla kohdan, jolloin Aikakausien Toivo julkaistiin. Tuon kirjan sivulle 671 on talletettu jumaluutta koskeva

käsitys, joka on kehittynyt pitkälle sen ymmärryksen tuolle puolen, joka oli peräisin kahdeksanneltatoista vuosisadalta.

Muinaisella Israelilla oli loppuvaiheissaan kiista, jonka aiheutti jumaluuden rajoittunut ymmärtäminen ja joka perustui heidän varhaisen historiansa käsitykseen. Jeesuksen todistus sanoo, että olipa kyse Isästä, Pojasta tai Pyhästä Hengestä, he kaikki ovat ”jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti” (Kolossalaisille 2:9). Raamatun todistus sanoo: ”Kuule, Israel: Herra, meidän Jumalamme, Herra on yksi” (5. Mooseksen kirja 6:4).

Nykyajan Israel pitää kiinni erilaisista käsityksistä Jumaluudesta, ja vain yksi niistä on oikea. Nykyajan Israelin lopussa Jumala saattaa päätökseen työnsä ilmoittaa luonteensa, tehden sen armonajan vielä viipyessä. Sen Hän teki juutalaisille, eikä Hän koskaan muutu. On varmaa, että jatkamme kasvamista Jumalan olemuksen ja luonteen ymmärtämisessä kautta koko iankaikkisuuden, mutta totuudessa on ollut tarkoituksellinen, profeetallinen linja, joka osoittaa Jumalan pyrkimykset opettaa kansaansa tuntemaan Hänet, ja tuo historia on osa sitä opetusta, jota Hän pyrkii nyt antamaan, ja profeetallisesta sanasta tässä opetusprosessissa löytyvä tieto osoittaa keskustelulle päätepiden, joka vastaa armonajan päättymistä.

”Kristus on ennalta olemassa oleva, itsessään oleva Jumalan Poika.... Puhuessaan olemassaolostaan ennen kaikkea alkua Kristus vie mielen ajattomien aikakausien halki. Hän vakuuttaa meille, ettei koskaan ole ollut aikaa, jolloin Hän ei olisi ollut läheisessä yhteydessä iankaikkisen Jumalan kanssa. Hän, jonka ääntä juutalaiset silloin kuuntelivat, oli ollut Jumalan luona niin kuin Hänen kasvatettunsa.” Signs of the Times, 29. elokuuta 1900.

”Hän oli yhdenvertainen Jumalan kanssa, ääretön ja kaikkivaltias.... Hän on iankaikkinen, itsestään olemassa oleva Poika.

”Vaikka Jumalan sana puhuu Kristuksen ihmisyydestä hänen ollessaan täällä maan päällä, se puhuu myös selvästi hänen pre-eksistenssistään. Sana oli jumalallinen olento, iankaikkisena Jumalan Poikana, yhteydessä ja ykseydessä Isänsä kanssa. Iankaikkisuudesta asti hän oli liiton Välimies, se, jossa kaikkien maan kansojen, sekä juutalaisten että pakanoiden, oli määrä tulla siunatuiksi, jos he ottaisivat hänet vastaan. ‘Sana oli Jumalan tykönä, ja Sana oli Jumala.’ Ennen kuin ihmiset tai enkelit luotiin, Sana oli Jumalan tykönä ja oli Jumala.” Review and Herald, 5. huhtikuuta 1906.

उद्धृत उस अनुच्छेद में वह यूहन्ना के बलिकुल प्रारम्भिक शब्दों में से उद्धरण देती है।

Alussa oli Sana, ja Sana oli Jumalan tykönä, ja Sana oli Jumala. Hän oli alussa Jumalan tykönä. Kaikki on saanut syntynsä hänen kauttaan, eikä ilman häntä ole syntynyt mitään, mikä syntynyt on. Joh. 1:1–3.

Alussa oli vähintään kaksi Jumalaa, sillä Johannes juuri sanoi: ”Sana oli Jumala ja oli Jumalan luona.” Ensimmäisessä Mooseksen kirjan jakeessa heprean sana ”Elohim” käännetään sanaksi Jumala. Usein Jumalan sanassa ”Elohim” asetetaan kielipiilliseen rakenteeseen osoittamaan yksiköllistä Jumalaa, mutta se on siitä huolimatta monikollinen. Johannes poistaa mahdollisuuden, että jakeen ”Elohim” tarkoittaisi yksiköllistä Jumalaa, toisella todistuksellaan tästä asiasta. Hänen

todistuksensa vahvistaa vähintään kaksi Jumalaa.

Vielä huolestuttavampaa niille antitrinitaarisille, jotka tunnustavat pitävänsä yllä Profetian Henkeä, on se, että alussa ”Jumalan Henki liikkui vetten päällä”. Onko se ”Henki”, joka liikkui vetten päällä, Isä vai Poika, vai oliko se taivaallisen kolmikon kolmas persoona, kuten sisar White puhuu Hänestä? Johanneksen evankeliumin kolme ensimmäistä jaetta seuraavat nämä sanat.

Hänessä oli elämä, ja elämä oli ihmisten valkeus. Ja valkeus loistaa pimeydessä, eikä pimeys sitä käsittänyt. Joh. 1:4, 5.

Viittaus valoon ja pimeyteen on täysin sopusoinnussa Ensimmäisen Mooseksen kirjan alun kanssa, jossa sanotaan.

Ja Jumala sanoi: ”Tulkoon valo.” Ja valo tuli. Ja Jumala näki, että valo oli hyvä; ja Jumala erotti valon pimeydestä. 1. Moos. 1:3, 4.

Palaamme pian näihin kahteen rinnakkaiseen valoa koskevaan kohtaan, joka on aiheena Jumaluuden esittelyn jälkeen seuraavassa luomiskertomuksessa. Alussa ensimmäinen käsiteltävä totuus on Jumaluuden olemus eli luonto. Mutta jakso ei pääty ennen toisen luvun kolmatta jaetta, jossa havaitsemme, että luomiskertomuksen kolme viimeistä sanaa alkavat kolmella heprealaisella kirjaimella, jotka yhdessä muodostavat sanan, joka on käännetty ”totuudeksi”.

Luomiskertomuksen alku esittelee Jumaluuden, sitten tuo esiin Hänen sanansa luovan voiman ja päättää tämän jakson jumalallisella tunnusmerkillä, joka edustaa totuutta, kolmannen enkelin sanomaa ja Jumalan nimeä, sellaisena kuin sitä edustavat Alfa ja Omega.

Ja seitsemäntenä päivänä Jumala päätti työnsä, jonka hän oli tehnyt, ja lepäsi seitsemäntenä päivänä kaikesta työstänsä, jonka hän oli tehnyt. Ja Jumala siunasi seitsemännen päivän ja pyhitti sen, sillä sinä päivänä hän lepäsi kaikesta työstänsä, jonka Jumala oli luonut ja tehnyt. 1. Mooseksen kirja 2:2, 3.

Jumalan Sanassa opettettujen ensimmäisten totuuksien loppu on tämän jakson huipentuma. Se päättyy kolmeen sanaan: ”Jumala”, ”loi” ja ”teki”, tähdentäen siten jakson alkua, mutta yhtä tärkeästi myös seitsemännen päivän sapattia. Sapatti on tietenkin luomisen vertauskuva ja merkki Jumalan ja Hänen valitun kansansa välillä. ”Totuutta” edustavat ne kolme kirjainta, joilla kukin noista luomista koskevista kolmesta viimeisestä sanasta alkaa. Todistus korostaa, kuinka merkittävä ja tärkeä sapatin totuus on, mutta yhtä syvällistä on se, että nuo kolme kirjainta edustavat myös ensimmäisen, toisen ja kolmannen enkelin sanomien kolmea askelta. Näin ollen aivan Raamatun ensimmäisessä jaksossa sapatti Jumalan luovan voiman merkinä yksilöidään myös lopun ajan koetinkysymykseksi. Raamatun viimeinen kirja tarjoaa kolmannen todistajan täydentämään Johanneksen todistusta hänen evankeliumissaan.

Johannes seitsemälle Aasiassa olevalle seurakunnalle: armo teille ja rauha häneltä, joka on ja joka oli ja joka tuleva on, ja niiltä seitsemältä Hengeltä, jotka ovat hänen valtaistuimensa edessä, ja Jeesukselta Kristukselta, uskolliselta todistajalta, kuolleitten esikoiselta ja maan kuningasten hallitsijalta. Hänelle, joka on meitä rakastanut ja pessyt meidät synneistämme omassa veressään, ja tehnyt meidät kuninkaiksi ja papeiksi Jumalalleen ja Isälleen, hänelle

olkoon kunnia ja valta aina ja iankaikkisesti. Amen. Katso, hän tulee pilvissä, ja jokainen silmä on näkevä hänet, myös ne, jotka hänet lävistivät; ja kaikki maan sukukunnat vaikeroivat hänen tähtensä. Totisesti, amen. Minä olen Alfa ja Omega, alku ja loppu, sanoo Herra, joka on ja joka oli ja joka tuleva on, Kaikkivaltias.

Minä, Johannes, joka myös olen teidän veljenne ja osallinen ahdistuksessa sekä Jeesuksen Kristuksen valtakunnassa ja kärsivällisyydessä, olin Patmoksen saarella, Jumalan sanan tähden ja Jeesuksen Kristuksen todistuksen tähden. Minä olin Hengessä Herran päivänä ja kuulin takaani suuren äänen, ikään kuin pasuunan, joka sanoi: Minä olen Alfa ja Omega, ensimmäinen ja viimeinen; ja: minkä näet, kirjoita kirjaan ja lähetä se niille seitsemälle seurakunnalle, jotka ovat Aasiassa: Efesokseen ja Smyrnaan ja Pergamoon ja Tyatiraan ja Sardeeseen ja Filadelfiaan ja Laodikeaan. Ilmestys 1:4–11.

Ilmestyskirjan ensimmäisen luvun kolme ensimmäistä jaetta yksilöivät viimeisen varoitussanoman sekä sen, kuinka tuo sanoma välitetään Jumalalta ihmiskunnalle. Niissä todetaan myös, että kyseessä on Jeesuksen Kristuksen ilmestys, mikä tekee eron Ilmestyskirjan ja Danielin kirjan välille. Toinen on profetia, toinen ilmestys.

”Ilmestyskirjassa kaikki Raamatun kirjat kohtaavat ja päättyvät. Tässä on Danielin kirjan täydennys. Toinen on profetia; toinen on ilmestys. Sinetöity kirja ei ole Ilmestyskirja, vaan se osa Danielin profetiasta, joka koskee viimeisiä päiviä. Enkeli käski: ’Mutta sinä, Daniel, sulje nämä sanat ja sinetöi kirja lopun aikaan asti.’ Daniel 12:4.” Apostolien teot, 585.

Ilmestyskirjassa on profetian linjoja, jotka on tunnistettava ja koottava rivi riviltä. Kaikki nämä profeetalliset linjat päättyvät Ilmestyskirjaan, mutta sinetöity kirja ei ollut Ilmestyskirja, eikä sinetöity ollut yksinkertaisesti Danielin kirja, vaan se, mikä Danielin kirjassa oli sinetöity, oli ”se osa Danielin profetiasta, joka koskee viimeisiä päiviä”.

”Viimeiset päivät” voidaan ymmärtää yleisessä merkityksessä, mutta niiden ymmärtäminen innoitettuna sanoina (mitä ne ovat) edellyttää myös, että arvioimme, liittyykö ilmaukseen ”viimeiset päivät” profeetallinen symboliikka. ”Viimeiset päivät” ovat profeetallisen historian määrätty ajanjakso, jolle on olemassa monia tukilinjoja. Toivon voivani lähitulevaisuudessa esittää tämän historian. Se on nimenomaisesti ajanjakso vuodesta 1798 koetusajan päättymiseen asti. Yksi tapa tunnistaa tämä on se, että kirjaimellisessa pyhäkköpalveluksessa oli yksi vuoden päivä, joka edusti tuomiota, ja se oli sovituspäivä. Tuo kirjaimellinen toimitus oli esikuva siitä, mitä sisar White kutsuu vastakuvalliseksi sovituspäiväksi. Profeetallinen eli hengellinen sovituspäivä edustaa koetusajan ”viimeisiä päiviä”; se edustaa lopullisen tuomion ajanjaksoa.

Danielissa sinetöity profetia oli kaksiosainen. Oli viimeisiin päiviin liittyvä profetia, jonka milleriläiset tunnistivat ja joka julisti tuomion alkamisen. Tätä Danielin kohtaa edustaa lukujen kahdeksan ja yhdeksän Ulaijoen näky. Toinen Danielissa sinetöity profetia julistaa tuomion päättymisen ja adventismin lopun ja Yhdysvaltojen lopun ja maailman lopun. Tätä näkyä edusti Hiddekeljoki.

”Valo, jonka Daniel sai Jumalalta, annettiin erityisesti näitä viimeisiä päiviä varten. Näyt, jotka hän näki Uulain ja Hiddekelin rannoilla, Sinearin suurten jokien äärellä, ovat nyt täyttymässä,

ja kaikki ennustetut tapahtumat tulevat pian toteutumaan.” Testimonies to Ministers, 112, 113.

Ulain näky avattiin vuonna 1798, ja se käsittelee Jumalan pyhäkköä ja Hänen kansaansa. Hiddekelin näky avattiin vuonna 1989, jolloin, kuten Danielin kirjan yhdennessätoista luvussa, jakeessa neljäkymmentä, kuvataan, paavikunta ja Yhdysvallat pyyhkäisivät pois entistä Neuvostoliittoa edustaneet maat; ja se käsittelee Jumalan kansan vihollisia. Nämä kaksi näkyä toimivat samoin kuin Ilmestyskirjan seitsemän seurakuntaa ja seitsemän sinettiä. Toinen on seurakunnan sisäinen historia ja toinen seurakunnan ulkoinen historia, ja ne molemmat kattavat koko ajanjakson ja ovat ”erityisesti varten” ”näitä viimeisiä päiviä”.

Mutta vaikka meille sanotaan, ettei Ilmestyskirja ole sinetöity kirja, meille sanotaan myös, että se on sinetöity kirja.

”Ilmestyskirja on sinetöity kirja, mutta se on myös avattu kirja. Se kertoo ihmeellisistä tapahtumista, jotka tulevat toteutumaan tämän maan historian viimeisinä päivinä. Tämän kirjan opetukset ovat selkeitä, eivät mystisiä ja käsittämättömiä. Siinä jatketaan samaa profetian linjaa kuin Danielin kirjassa. Jumala on toistanut joitakin profetioita osoittaen siten, että niille on annettava merkitystä. Herra ei toista asioita, joilla ei ole suurta merkitystä.” Manuscript Releases, osa 9, s. 8.

Ilmestyskirja on avattu, koska Danielin kirjan profetiat on avattu, ja juuri ne profetialinjat, jotka on avattu Danielissa, ovat samat linjat, jotka löytyvät Ilmestyskirjasta. Se, mikä oli sinetöity Ilmestyskirjassa, oli eräs Ilmestyskirjan osa, joka liittyi erityisesti Jumalan kansaan ”viimeisinä päivinä”. Kun sisar White kirjoitti tämän lausunnon, ”seitsemän ukkosenjylinää” oli hänen kirjoittaessaan vielä sinetöity, ja siksi hän kirjoitti, että ”se on sinetöity kirja”. Hän sanoi myös, että Danielin kirja oli ”kirja, joka oli sinetöity”, menneessä aikamuodossa. Hänen näkökulmastaan se oli avattu vuonna 1798.

Se, mikä hänen elinaikanaan oli sinetöity seitsemää ukkosenjylinää koskien, ei ollut ainoastaan seitsemän ukkosenjylinän edustamien tulevien tapahtumien sisältö, vaan ensisijaisesti se, että ”seitsemän ukkosenjylinää” merkitsee adventismin alun olevan rinnakkainen adventismin lopun kanssa. ”Seitsemän ukkosenjylinää” paljastaa kaikkein tärkeimmän profeetallisen säännön, jota tarvitaan Jeesuksen Kristuksen ilmestyksen ymmärtämiseksi, samalla kun se paljastaa myös Jumalan olemuksen ja luonteen ominaispiirteen: että Hän on kaiken alku ja loppu. Profetia osoittaa, että Jumalan olemukseen ja luonteeseen liittyvien totuuksien kehityksessä on tarkoituksellinen eteneminen.

Jeesus, silloin kun Hänet esitetään ”Juudan sukukunnan leijonana”, symboloi sitä työtä, jonka Hän tekee ilmoittaessaan totuutta vähitellen ja järjestelmällisesti kautta historian. Hän sinetöi profeetallisen sanan siihen ajankohtaan asti, jolloin se on määrä ymmärtää. Hän sinetöi ja avaa sinetit totuudelta opetuksen tarkoitusta varten. Palmonina Jeesus on Ihmeellinen Laskija, ajan Hallitsija, joka ohjaa Hänen-storyaan. Alfana ja Omegana Hän on muun muassa kielen Hallitsija. Juudan sukukunnan Leijonana Hän on se, joka hallitsee sitä, milloin totuus ilmoitetaan ihmisille.

Ilmestyskirjan ensimmäisessä luvussa, kolmen ensimmäisen jakeen jälkeen, jumaluus esitetään kolmena erillisenä olemuksena.

Johannes seitsemälle seurakunnalle, jotka ovat Aasiassa: armo teille ja rauha,

häneltä, joka on ja joka oli ja joka on tuleva;

ja niiltä seitsemältä Hengeltä, jotka ovat hänen valtaistuimensa edessä;

Ja Jeesukselta Kristukselta, joka on uskollinen todistaja, kuolleista esikoinen ja maan kuninkaiden hallitsija. Ilmestys 1:4, 5.

Raamatun viimeisen kirjan johdanto lähettää selvästi tervehdyksen Jumalan seurakunnalle, jossa Isä, Henki ja Poika yksilöidään. Jumalan sanan loppu toistaa sen alun ja näin korostaa oikean jumaluuskäsityksen merkitystä. Se tekee tämän niitä varten, jotka tulevat olemaan filadelfialaisia ja muodostamaan ne sataneljäkymmentäneljätuhatta. He ovat lopullinen liittokansa, jota on esikuvallisesti kuvattu kautta liittohistorian linjojen. Nämä todistajat vahvistavat muiden totuuksien ohella, että Jumala on profetallisen historian kuluessa asteittain pyrkinyt lisäämään Hänen olemuksensa ja luonteensa tuntemusta.

Suurin vertauskuva Raamatussa ihmisen Jumalan tuntemuksen puutteesta oli farao, joka edusti Egyptiä, koko maailman ja siten koko ihmiskunnan vertauskuvaa. Tuo tienviitta aloittaa prosessin kirjaimellisen Israelin alussa, missä Jumala pyrki tekemään nimensä tunnetuksi. Kirjaimellisen Israelin lopussa kiista Jumalan nimestä toistui. Kirjaimellisen Israelin lopussa Jeesus leimasi vuorovaikutuksensa juutalaisten kanssa yksilöimällä Daavidin historian ja käyttämällä ”ensimmäisen maininnan sääntöä” edustamaan lopullista lausumaa juutalaisten laodikealaisesta sokeudesta. He eivät voineet ymmärtää, mitä Hän sanoi, sillä he eivät tunteneet Alfa ja Omegan sääntöä eivätkä tunteneet heidän edessään seisovaa Alfaa ja Omegaa.

Hengellisen Israelin alussa Mooseksen historiassa esikuvallisesti kuvattu kiista saa vastineensa. Adventismin kulkiessa ”viimeisten päivien” historian halki on annettu monia tilaisuuksia ymmärtää enemmän Alfaa ja Omegasta, aivan kuten muinaisen Israelin kohdalla. Tulee hetki, jolloin adventismin lopussa ei enää esitetä kysymyksiä, niin kuin Kristuksen päivinä.

Palatessamme Ilmestyskirjan ensimmäisen luvun kohtaan näemme, että armo ja rauha lähetetään Häneltä, joka on ja joka oli ja joka tuleva on, sekä myös seitsemältä Hengeltä ja myös Jeesukselta. Jumaluus esitetään Jeesuksena, seitsemänä Henkenä ja Hännä, joka on ja joka oli ja joka tuleva on, mikä antaa meidän tietää, että juuri Isä omistaa ne ominaispiirteet, jotka ilmaistaan sanoilla Hän, joka on, oli ja tuleva on. Nämä ominaispiirteet edustavat Jumalan iankaikkista luontoa. Hän on aina ollut olemassa, ja jakeissa kahdeksan ja yhdeksän juuri tämä ominaisuus osoitetaan selvästi Jeesukselle.

Minä olen Alfa ja Omega, alku ja loppu, sanoo Herra, joka on ja joka oli ja joka tuleva on, Kaikkivaltias. Minä, Johannes, joka myös olen teidän veljenne ja osallinen ahdistuksessa ja Jeesuksen Kristuksen valtakunnassa ja kärsivällisyydessä, olin saarella, jonka nimi on Patmos, Jumalan sanan tähden ja Jeesuksen Kristuksen todistuksen tähden. Minä olin Hengessä Herran päivänä, ja kuulin takaani suuren äänen, ikään kuin pasuunan, joka sanoi: Minä olen Alfa ja

Omega, ensimmäinen ja viimeinen; ja: Minkä näet, kirjoita kirjaan ja lähetä niille seitsemälle seurakunnalle, jotka ovat Aasiassa: Efesoon ja Smyrnaan ja Pergamoon ja Tyatiraan ja Sardeeseen ja Filadelfiaan ja Laodikeaan. Ilmestys 1:8–11.

Ne, joilla on Raamattu, jossa Jeesuksen sanat on painettu punaisella, tietävät, että jakeissa kahdeksan ja yksitoista puhuu Jeesus. Noissa jakeissa Jeesus osoittaa omistavansa täsmälleen saman iankaikkisen olemuksen kuin Isä, kun Hän ilmoittaa itsensä sanoilla: ”Herra, joka on ja joka oli ja joka tuleva on”, ja Jeesus lisää myös, että Hän on ”Kaikkivaltias”.

Aivan ensimmäinen asia, jonka Jeesus sanoo Ilmestyskirjan alussa, sen kirjan, joka ilmoittaa olevansa Jeesuksen Kristuksen ilmestys, on se, että Hän on Alfa ja Omega, että Häinkin on iankaikkinen niin kuin Isä on ja että Hän myös on Kaikkivaltias Jumala. Jumalan olemuksen ominaisuudet ovat aivan ensimmäiset sanat, jotka Jeesus lausuu Ilmestyskirjassa. Nämä ominaisuudet ovat suoria kompastuskiviä adventisteille, jotka yhä puolustavat Jumaluutta koskevaa alkuperäistä kantaa. He uskovat, että oli aika, jolloin Isä toi Poikansa esiin.

Ilmestyskirjan loppu on sopusoinnussa Ilmestyskirjan alun kanssa.

Toinen tulemus seuraa Jumaluuden kuvausta. Luvussa kaksikymmentäkaksi havaitsemme, että kirjan loppu on yhtäpitävä kirjan alun kanssa, ja jae kaksitoista vastaa ensimmäisen luvun jaetta seitsemän viittaamalla toiseen tulemukseen.

Ja katso, minä tulen pian, ja minun palkkani on minun kanssani, antaakseni kullekin hänen tekojensa mukaan. Minä olen Alfa ja Omega, alku ja loppu, ensimmäinen ja viimeinen. Autuaita ovat ne, jotka pitävät hänen käskynsä, että heillä olisi oikeus elämän puuhun ja että he saisivat käydä porteista sisälle kaupunkiin. Sillä ulkopuolella ovat koirat ja noidat ja haureelliset ja murhaajat ja epäjumalanpalvelijat sekä jokainen, joka valhetta rakastaa ja tekee. Minä, Jeesus, olen lähettänyt enkelini todistamaan teille näistä seurakunnissa. Minä olen Daavidin juuri ja suku, se kirkas kointähti. Ja Henki ja morsian sanovat: Tule. Ja joka kuulee, sanokoon: Tule. Ja joka janoaa, tulkoon. Ja joka tahtoo, ottakoon elämän vettä lahjaksi. Ilmestys 22:12–17.

Viitattuaan toiseen tulemiseen Jeesus, kuten Ilmestyskirjan ensimmäisessä luvussa, ilmaisee olevansa Alfa ja Omega. Sitten hän lisää erottelun niiden välillä, jotka kuulisivat, ja niiden, jotka eivät kuulisi, mitä Henki sanoi seurakunnille. Hän viittaa ensimmäisen luvun jakeissa yhdestä kolmeen kuvattuun ilmoituksen välittymisen järjestykseen osoittamalla, että hän lähetti Gabrielin sanoman kanssa Johanneksen luo.

Sitten Hän palaa siihen viimeiseen lausumaan, jonka Hän esitti kirjanoppineille ja fariseuksille muinaisen Israelin lopulla. Hän liittää yhteen sekä kirjaimellisen että hengellisen Israelin molemmat loput vastaamalla Ilmestyskirjassa niille, jotka elävät ”viimeisinä päivinä”, siihen, mitä juutalaiset omien ”viimeisten päiviensä” aikana eivät voineet ymmärtää. Hän sanoo olevansa Daavidin juuri (alku) ja vesa (loppu). Aihe Daavidista ja hänen Herrastaan oli viimeinen lausuma, jonka Jeesus esitti väitteleville juutalaisille, ja se on esikuva viimeisestä julistuksesta niille viimeisinä päivinä eläville, jotka Filadelfian seurakunnalle osoitetun sanoman mukaan sanovat olevansa juutalaisia, mutta eivät ole.

Katso, minä saatan ne, jotka ovat saatanan synagogasta, ne, jotka sanovat olevansa juutalaisia eivätkä ole, vaan valhettelevat; katso, minä teen niin, että he tulevat ja kumartuvat sinun jalkojesi eteen ja saavat tietää, että minä olen sinua rakastanut. Koska sinä olet ottanut vaarin minun kärsivällisyyteni sanasta, minä myös varjelen sinut koetuksen hetkestä, joka on tuleva yli koko maanpiirin koettelemaan niitä, jotka maan päällä asuvat. Ilmestys 3:9, 10.

Ne, jotka kumartavat pyhien jalkojen juuressa, ovat laodikealaisia adventisteja, jotka Herra on oksentanut ulos suustaan.

“Te ajattelette, että ne, jotka kumartavat pyhien jalkojen eteen, (Ilmestys 3:9), pelastuvat viimein. Tässä minun täytyy olla eri mieltä kanssanne; sillä Jumala osoitti minulle, että tämä luokka oli tunnustautuvia adventisteja, jotka olivat luopuneet uskosta ja ‘taas ristiinnaulinneet itsellensä Jumalan Pojan sekä saattaneet hänet julkisen häväistyksen alaiseksi.’ Ja ‘kiusauksen hetkellä’, joka on vielä tuleva osoittamaan jokaisen todellisen luonteen, he tulevat tietämään, että he ovat iäksi kadotettuja; ja hengen tuskan valtaamina he kumartuvat pyhien jalkojen eteen.” Word to the Little Flock, 12.

Raamatun ja profetian hengen mukaan ne, jotka kumartavat pyhien jalkojen juureen, ovat saatanan synagogan jäseniä. He väittävät olevansa juutalaisia, mutta eivät ole. Vanhurskaita adventisteja puhutellaan Filadelfian seurakunnassa. Ne sata neljäkymmentäneljä tuhatta ovat filadelfialaisia, ja ne juutalaiset, jotka sanovat olevansa, mutta eivät ole, ovat laodikealaisia. ”Viimeisinä päivinä” on kaksi uskollisten ihmisryhmää: sata neljäkymmentäneljä tuhatta ja ne, jotka ovat marttyyreja. Seitsemästä seurakunnasta on vain kaksi, joihin ei kohdistu mitään moitetta. Toinen on Filadelfia, joka edustaa niitä, jotka eivät koskaan kuole, ja toinen on Smyrna, joka edustaa uskollisia marttyyreja. Marttyyrit ja ne, jotka eivät kuole, Smyrna ja Filadelfia, ovat ainoat seitsemästä seurakunnasta, joiden saamassa sanomassa ei ole mitään tuomiota. Kuitenkin molempien seurakuntien oli tekemisissä niiden kanssa, jotka väittivät olevansa juutalaisia, mutta eivät olleet. Näin on, sillä he kaikki ovat saman ”viimeisten päivien” seurakunnan jäseniä ja kohtaavat samat olosuhteet: toinen ryhmä on määrätty todistamaan verellään, mistä kirkastusvuorella Mooses on esikuvana, ja toista ryhmää edustaa Elia, joka ei koskaan kuollut.

Ja kirjoita Smyrnan seurakunnan enkelille: Näin sanoo ensimmäinen ja viimeinen, joka oli kuollut ja virkosi eloon: Minä tiedän sinun tekosi ja ahdistuksesi ja köyhyytesi — mutta sinä olet rikas — ja minä tiedän niiden pilkan, jotka sanovat olevansa juutalaisia eivätkä ole, vaan ovat saatanan synagoga. Älä pelkää mitään siitä, mitä joudut kärsimään. Katso, perkele on heittävä muutamia teistä vankeuteen, jotta teidät pantaisiin koetukselle; ja teillä on oleva ahdistus kymmenen päivää. Ole uskollinen kuolemaan asti, niin minä annan sinulle elämän kruunun. Ilmestys 2:8–10.

Kun Jeesus kuvaa Smyrnan seurakunnan ankaria olosuhteita, hän esittää vain yhden myönteisen huomautuksen sanoessaan: ”mutta sinä olet rikas”, asettaen heidät näin vastakkain Saatanan synagogan jäsenten kanssa, jotka eivät ole rikkaita. Ne Ilmestyskirjassa mainitut, jotka ovat adventisteja ja luulevat olevansa rikkaita, vaikka eivät ole, ovat niitä juutalaisia, jotka sanovat olevansa juutalaisia, eivätkä ole — sillä he ovat laodikealaisia seitsemännen päivän adventisteja.

Ilmestyskirjan alussa Jumaluus esitetään kolmena persoonana, ja Ilmestyskirjan lopussa Jeesus ja Henki mainitaan suoraan, mutta ei Isää. Tällä ei ole merkitystä, sillä periaate ”rivi rivin päälle” yhdistyneenä siihen, että ensimmäinen havainnollistaa viimeistä, vaatii, että Isä tunnustetaan läsnä olevaksi Ilmestyskirjan viimeisissä jakeissa, koska Hänet on jo ensimmäisissä jakeissa osoitettu siellä olevaksi. Tämä ei poikkea Johanneksen evankeliumin ensimmäisestä luvusta, jossa Johannes ei suoraan yksilöi Henkeä, mutta Hengen ymmärretään olevan siellä, sillä Henki oli siellä jo aivan ensimmäisellä kerralla, kun ilmaus ”alussa” kirjoitettiin. Johanneksen evankeliumin todistus ensimmäisessä luvussa alkaa täsmälleen samalla ilmauksella: ”alussa”.

”Alku” on profeetallinen vertauskuva, ja sitä on arvioitava profeetallisten sääntöjen mukaisesti, mukaan lukien rivi rivin päälle. Mooseksen alku on Johanneksen evankeliumin alku, on Ilmestyskirjan alku, ja se on myös Ilmestyskirjan loppu. Näistä neljästä linjasta kahdessa kaikki kolme taivaallisen kolmikon persoonaa yksilöidään, ja yhdessä linjassa (Johanneksen evankeliumissa) Henki saattaa puuttua ja neljännessä linjassa Isä puuttuu, mutta yhteen tuotuna kaikki kolme jumalallista persoonaa ovat edustettuina kaikissa neljässä linjassa.

Kristus tuli tekemään Isän tunnetuksi, ja Pyhä Henki tuli tekemään Pojan tunnetuksi. Kaikki kolme tekivät iankaikkisia uhrauksia. Isä rakasti maailmaa niin paljon, että Hän antoi Jeesuksen; Jeesus rakasti maailmaa niin paljon, että Hän suostui ottamaan päälleen, iankaikkisuudeksi, niiden lihan, jotka Hän oli luonut. Millaisesta antamisesta on kyse siinä teossa, että Luoja valitsee tulla osaksi luomakuntaansa? Jumaluuden kolmas persoona antoi itsensä, sillä Hän on hyväksynyt aseman elää luodun olennon, ihmiskunnan, sisimmässä—kautta iankaikkisuuden.

Luultavasti juuri tästä syystä Pyhä Henki liitetään toistuvasti Jumalan kansaa kuvaaviin symboleihin. Hän on Jumaluuden Persoona, jonka tulee olla ihmiskunnan kanssa. Sen tähden Pyhän Hengen symbolit Raamatussa esitetään useammin kuin harvemmin symbolilla, joka kuvaa sekä Pyhää Henkeä että ihmiskuntaa. Alussa Henki liikkui vetten päällä.

Ja hän sanoi minulle: Vedet, jotka näit ja joiden päällä portto istuu, ovat kansoja ja väkijoukkoja ja kansanheimoja ja kieliä. Ilmestys 17:15.

Ainoa Mooseksen pystyttämässä pyhäkössä ollut kaluste, jolle ei annettu työntekijöiden noudatettavaksi yksityiskohtaisesti määriteltyä mallia, oli seitsenhaarainen kynttilänjalka. Kynttilänjalka edustaa ihmisyyden ja jumaluuden yhdistymistä. Tästä syystä kynttilänjalan suunnittelu oli pyhäkön ainoa osa, johon ihmisille jätettiin osuutensa annettavaksi. Ne seitsemän kynttilänjalkaa, joiden keskellä Kristus vaeltaa, tunnistetaan seitsemäksi seurakunnaksi; kuitenkin kynttilänjalkaa ravittiin öljyllä, joka kuvaa Pyhää Henkeä, ja kynttilöiden sydänlangat, jotka ylläpitivät liekkiä valona, oli tehty pappien käytetyistä valkoisista pellavavaatteista, jotka kuvaavat Kristuksen vanhurskautta, joka loistaa maailman valona. Jumalan kansa on maailman valo, mutta tuo valo saa ravintonsa ainoastaan Pyhän Hengen öljystä. Pyhä Henki liitetään usein ihmisiin siinä tavassa, jolla Hänet kuvataan Kirjoituksissa.

Ja valtaistuimesta lähti salamoita ja jylinää ja ääniä; ja valtaistuimen edessä paloi seitsemän tulisoihtua, jotka ovat Jumalan seitsemän Henkeä. Ilmestys 4:5.

Seitsemän lamppua samastetaan tässä ”Jumalan seitsemäksi Hengeksi”, mutta meille kerrotaan, että ne seitsemän lampunjalkaa ovat ne seitsemän seurakuntaa.

Niiden seitsemän tähden salaisuus, jotka näit minun oikeassa kädessäni, ja niiden seitsemän kultaisen lampunjalan. Ne seitsemän tähteä ovat niiden seitsemän seurakunnan enkelit; ja ne seitsemän lampunjalkaa, jotka näit, ovat ne seitsemän seurakuntaa. Ilmestys 1:20.

Ne seitsemän lampunjalkaa ovat sekä ne seitsemän Henkeä että Jumalan seurakunta.

Ja minä näin, ja katso, valtaistuimen ja niiden neljän olennon keskellä sekä vanhinten keskellä seisoi Karitsa, ikään kuin teurastettu, ja sillä oli seitsemän sarvea ja seitsemän silmää, jotka ovat ne Jumalan seitsemän Henkeä, lähetetyt kaikkeen maahan. Ilmestys 5:6.

Seitsemän sarvea ja seitsemän silmää ovat myös Pyhä Henki, joka on lähetetty kaikkeen maailmaan, ja kun kristitty kastetaan, hänet lähetetään kaikkeen maailmaan, sillä hänet on kastettu Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen. Sunnuntailakriisin marttyyreille lausuttuun siunaukseen sekä kaikille niille, jotka ovat kuolleet uskossa nykyajan hengellisessä Israelissa vuodesta 1844 lähtien, sisältyy se, että juuri Henki lausuu heidän hautaamisensa ylistyssanat sanoessaan: ”Totisesti”, ”että he saisivat levätä vaivoistansa”, sillä hän oli heidän kanssaan heidän vaivojensa aikana aina siihen asti, kunnes he antoivat henkensä.

Ja minä kuulin äänen taivaasta sanovan minulle: Kirjoita: Autuaat ovat ne kuolleet, jotka tästedes kuolevat Herrassa. Niin, sanoo Henki, että he saisivat levon vaivoistaan; ja heidän tekonsa seuraavat heitä. Ilmestys 14:13.

Kun tarkastelemme Ilmestyskirjan loppua ja alkua, Raamatun alkua sekä Johanneksen evankeliumin alkua, havaitsemme, että Jumaluuden kaikki kolme Persoonaa ovat edustettuina, vaikka Isä onkin siellä läsnä rivin rivin päälle -periaatteen soveltamisen perusteella. Poika on siellä ilmoittaen itsensä Alffaksi ja Omegaksi.

Jos tunnistamme, että ihmisyyden yhdistyminen jumaluuteen on Pyhän Hengen ja ihmiskunnan yhdistymistä, voimme silloin ymmärtää, miksi Pyhän Hengen vertauskuvat liittyvät yhteen ihmiskunnan vertauskuvien kanssa. Tämä näkökulma mielessämme palaamme niihin kahteen ”alussa”-ilmaukseen, joita olemme käsitelleet niin usein.

Alussa loi Jumala taivaan ja maan. Ja maa oli autio ja tyhjä, ja pimeys oli syvyyden päällä. Ja Jumalan Henki liikkui vetten päällä. Ja Jumala sanoi: ”Tulkoon valkeus”; ja valkeus tuli. Ja Jumala näki, että valkeus oli hyvä. Ja Jumala erotti valkeuden pimeydestä. 1. Mooseksen kirja 1:1–4.

Alussa oli Sana, ja Sana oli Jumalan tykönä, ja Sana oli Jumala. Hän oli alussa Jumalan tykönä. Kaikki on saanut syntynsä hänen kauttaan, eikä ilman häntä ole syntynyt mitään, mikä syntynyt on. Hänessä oli elämä, ja elämä oli ihmisten valo. Ja valo loistaa pimeydessä, eikä pimeys käsittänyt sitä. Joh. 1:1–5.

Näitä kahta todistajaa käyttäen, ”alussa”; Jumala, Sana, joka teki kaiken, antoi myös henkensä, sillä ”hänessä oli elämä”, ja hänen elämänsä oli ihmisten ”valo”. Luodun ihmisen ”valo” on Luojan

vanhurskaus. Luojan vanhurskaus on pyhäkön kynttilöissä oleva sydänlanka.

Ja hänen annettiin pukeutua puhtaaseen ja hohtavan valkeaan pellavavaatteeseen; sillä pellavavaate on pyhien vanhurskaus. Ilmestys 19:18.

Öljy, joka ravitsee sydänlankaa, edustaa Pyhän Hengen toimintaa uskovan elämässä. Alussa maa oli pimeä, eikä valoa ollut. Sitten Jeesus antoi henkensä, sen elämän, joka oli Hänessä, jotta ihmisillä voisi olla valo.

Ja kaikki maan päällä asuvat kumartavat häntä, kaikki ne, joiden nimiä ei ole kirjoitettu teurastetun Karitsan elämän kirjaan maailman perustamisesta asti. Ilmestys 13:8.

Kun Jeesus päätti olla uhri ihmiskunnan puolesta, Hän antoi henkensä, jotta ihmisillä olisi valo. Kuten näissä kahdessa kohdassa on asianlaita, aina kun valo tulee esiin, valo synnyttää kaksi palvojien ryhmää, joita edustavat valo ja pimeys, päivän lapset tai yön lapset.

Mutta te, veljet, ette ole pimeydessä, niin että se päivä voisi yllättää teidät niin kuin varas. Te olette kaikki valkeuden lapsia ja päivän lapsia; me emme ole yön emmekä pimeyden omia. 1. Tessalonikalaiskirje 5:4, 5.

Kun tunnistamme, kuinka läheinen, iankaikkinen suhde Pyhällä Hengellä on päivän lasten kanssa, voimme ymmärtää, miksi sekä Jumalan lasten että Pyhän Hengen symbolit liittyvät niin läheisesti toisiinsa. Ilmestyskirjan viimeisessä jaksossa näemme Jeesuksen Alhana ja Omegana, näemme Isän periaatteen ”rivi rivin päälle” soveltamisen kautta, ja Pyhä Henki antaa viimeisen symbolisen esityksensä itsestään, sillä pyhät miehet muinoin puhuivat Pyhän Hengen vaikutuksesta. Hänen ensimmäinen lausumansa itsestään 1. Mooseksen kirjassa osoittaa Hänet liikkumassa vetten päällä eli liikkumassa ihmiskunnan yllä, ja Hänen viimeinen viittauksensa itseensä kuuluu seuraavasti.

Ja Henki ja morsian sanovat: Tule. Ja se, joka kuulee, sanokoon: Tule. Ja se, jolla on jano, tulkoon. Ja joka tahtoo, ottakoon elämän vettä lahjaksi. Ilmestys 22:17.

Alusta loppuun asti Pyhä Henki tunnistetaan yhteydessä ihmiskuntaan, sillä päivän lapset edustavat jumalallisuuden ja ihmisyyden yhdistelmää. Paavali, samoin kuin Jesaja, osoittaa, että ihmiset ovat astioita, ja pyhäkön lampunjaloissa oli astioita, joihin sydänlanka asetettiin, ja öljy virtasi astioihin antaakseen sen polttoaineen, joka oli tarpeen ilmentämään sitä valoa, joka on Kristuksen vanhurskaus. Me olemme Pyhän Hengen astioita, sen Jumaluuden kolmannen Persoonan, joka tunnistetaan Jumalan Sanan alusta sen loppuun asti sekä yhtä täsmällisesti Profetian Hengen kirjoituksissa.

Toisen enkelin sanomassa, joka täyttyi adventismin alussa ja lopussa, on kaksi erillistä sanomaa: toinen seurakunnalle ja toinen maailmalle.